

at bygge paa, nu vidste man, at naar man mødte frem, havde man Ret til at kræve saa og saa meget. Det var ikke mere nødvendigt at gaa Tiggergang, nu kunde de møde frem krævende, det vil sige, at Almisseeprincippet var afskaffet for de gamle. Det foreliggende Lovforslag indfører Almisseeprincippet igen, de gamle skal nu igen til at gaa Tiggergang, de skal igen hale deres gamle, lasede Frakker og Kjoler frem, naar de skal gaa til et eller anden Bystyre eller Sognestyre for at gøre Indtryk paa et eller andet vrangvilligt Medlem, som dette Styre har sat til at bestemme om, hvorvidt de gamle skal have mere eller mindre.

Dette foreslaar man nu fra Venstres Side ene og alene, fordi der er nogle store Skatteydere, som presser paa for at faa Skattnedsættelser. Se, det skulde det ærede Medlem have sagt, hvis han skulde have fulgt den sociale Sandhed, han har arbejdet sig op til, og ikke det, han sagde: at dette Lovforslag kom for at hjælpe de daarlige stillede af Aldersrentenyderne. Jeg hævder, at over 100 000 gamle siden April 1923 har glædet sig over, at Understøttelserne var fastlagt, nu betragtede man det fra Samfundets Side som en Efterløn for de gamle, fordi de havde slidt og slæbt i Ungdommen, Samfundet sagde: Godt, ligesom vi pensionerer Embedsmændene, giver vi de gamle en Efterløn. Det har glædet mangfoldige gamle, det har ogsaa udover de gamles Kreds vakt Glæde i Samfundet. Det gaar her som op mod Juletid, naar Folk rigtig skal glæde sig i Julen, skal de helst have gjort noget rigtig godt overfor de fattige forud, og saa har man alle Juleindsamlingerne; det giver saadan en rar, rolig Samvittighed at holde Jul paa. Saaledes gaar det for andre Mennesker ligesom for Lovgivningen: I det Øjeblik, man har bragt noget virkelig godt til Ende, skabt noget retfærdigt og godt, glæder man sig over at have naaet det gode Resultat. Det har i mange Kredse utvivlsomt skabt stor Glæde, at vi den Gang fastlagde det Princip, det *Rets*princip, som kom til at være det bærende i den Aldersrentelov, hvorunder vi nu lever. Alt dette skal vi altsaa nu paa Regeringens Forslag give Slip paa. Vi unge magter ikke at hjælpe de gamle; saaledes siger Regeringen til os. Men jeg tror, der er mange unge, der vil paastaa ganske det modsatte: Vi unge magter meget godt at hjælpe de gamle i vort Samfund.

Nu skal man altsaa atter til at bringe Uro ind i de gamles Tilværelse; det skal atter til at svinge op og ned for dem, alt

efter som de bor i en karrig Kommune eller i en Kommune, som skønner bedre; der vil blive skabt Uensartethed i de gamles Kaar, alt efter som de i en Kommune træffer en Mand, som er i godt Humør, eller en Mand, som er i daarlige Humør i det Øjeblik, han skal skønne over de gamles Vilkaar. De gamle skal igen ud paa Vandring for at opsoge de Kommuner, som vil give dem mest. Det er ikke mange Dage, siden jeg i Venstrepressen læste en lille Historie ovre fra Rusland, hvor man meget skarpt fordømte, at Bolschevikkerne havde den store Forsyndelse paa Samvittigheden, at de ikke kunde ernære alle disse forældreløse Børn, der var derovre, og som i store Skarer drev om fra By til By for at søge at faa det nødvendige til Livets Ophold. Maa jeg nu spørge: Er vi bedre, hvis dette Forslag gennemføres? Her jager vi *de gamle* ud paa Vandring. Nu skal de gamle igen til Trods for, at det naturligtvis er svært i den Alder at flytte Teltpælene, til ligesom i gamle Dage at bryde deres Bo op og flytte hen til den Kommune, som vil skønne bedst og give mest. Det er alle disse Ulykker ved det frie Skøn, som Regeringen nu agter at indføre blot af Sparsommelighedshensyn, blot for at gavne de offentlige Kasser og senere adskillige Skatteydere.

Naar jeg nu ser mig om i dette fra saa mange Sider udskregne fattige Land, kan jeg slet ikke erkende, at vi ikke skulde have Raad til at hjælpe de gamle. Jeg behøver blot at tage et Blad og slaa op i det, og saa ser jeg dér, at der ikke tidligere er blevet solgt saa mange Biler ude paa den store Udstilling, som der er solgt netop i Aar. Jeg ser, at de forskellige Aktieselskaber giver et meget godt Udbytte; jeg standser ved, at Burmeister & Wain giver 8 pCt. og Ø. K. 10 pCt., alt efter at der er henlagt tilstrækkeligt til Reservefonds o. s. v. Jeg kan ikke erkende, at det Samfund, vi nu lever i, er saa fattigt, som man vil gøre det til. Tag et Blad i Haanden ved Nytaarstid; læs om de mondæne Nytaarsfester; læs om, hvad en saadan Nytaarsfest koster; eller gaa Dem en Tur paa Teatret eller søg ud til de mondæne Badesteder og se det mondæne Liv røre sig dér. Slaa op i en Avis og se Beskrivelsen af et mondænt Bryllup eller gaa ned til Poul Reumert-Forestillingen i det kongelige Teater og se, hvad der er dér af Toilettepragt — og alt dette kan udfolde sig her i dette Land samtidig med, at man vil indføre Sulten overfor de gamle! Jeg kan ikke med min bedste Villie faa i mit Hoved, at det skulde være nødvendigt, at de gamle skal sulte.